

Április 25. - Szent Márk evangélista, vértanú

Szent Márk egyike a négy evangélistának. Ő írta le Jézus Krisztus földi tartózkodása eseményeit Szent Péter apostol előadása után. A Márk evangéliuma a 2. az Újszövetségi iratok sorában. Szent Péter apostol élőszóban tartott előadásain hallottakat írásban is óhajtó római nép kérésére foglalta írásba Márk evangélista, hogy istentisztelet alkalmával is olvasható legyen.

Márk evangélista zsidó származású volt, Cirenaika tartományban Áron nemzetségéből született. Krisztus Urunk föltámadása után az apostolok tanításai nyomán tért a keresztény vallásra. Szent Péter apostolt Rómába kísérte, itt írta Krisztus után a 49-dik évben az evangéliumot. Szent Márkot Péter apostol Egyiptomba küldte az evangéliumot hirdetni és Alexandria püspökévé avatta. Szent Márk 12 év alatt Egyiptom valamennyi tartományában elterjesztette az evangéliumot, számtalan pogányt megtérített, több bálványtemplomot lerombolt. Egyiptom volt akkor a legmélyebben elmerülve a pogány bálványok imádatában. Csak ezután telepedett le Alexandriában, ahol népes keresztény közösséget alapított nagyon rövid idő alatt, ami a pogányokat rendkívül fölbőszítette. Krisztus után 63-ban Pentapolisba távozott rövid időre, majd visszatért Alexandriába, ahol a népes hívő közösséget állhatatosságra és kitartásra buzdította. A pogányok az esedezésére történt számos csodák miatt bűvészeknek tekintették és eltökélték kivégzését. Szent Márknak egy ideig sikerült elrejtőznie, de rejtekét fölfedezték éppen akkor, mikor szentmise áldozatot mutatott be Istennek. A legdühösebb pogányok rárontottak, megkötözték és iszonyú ordítózások közepette hurcolták őt az utcákon keresztül egész álló nap. A föld és a kövek piroslottak véréből, mindenfelé láthatók voltak egyes húscafatai. Szent Márk a kínzása alatt szüntelenen hálát adott Istennek, hogy méltónak találta őt a Szent Neve dicsőségéért való szenvedésre. Éjszakára Márkot börtönbe dobták, ahol kettős látomás vigasztalta. Másnap ugyanúgy vonszolták az utcákon, mint előző nap. E kínok között költözött át lelke Istenhez Krisztus Urunk 68-dik évében. A keresztények, kik alattomban követték, éjjel összeszedték szent teste maradványait, Bukolesben temették el, ahol imádságra szoktak összegyűlni. 310-ben ezen a helyen templom épült. Később ereklyéi Alexandriába kerültek, majd 815-ben a velenceiek elvitték Velencébe, az egykori Doge-k (a hajdani köztársaság fejei) kápolnájában rejtették el. Szent Márk a velencei köztársaság védőszentje volt. Ünnepe mind a keleti, mind a nyugati egyház április 25-én tartja.

Szent Márk evangélista napján tartják a búzaszentelési könyörgő körmenetet, vagy Processio-t. Esedezésnek is nevezik, mivel a körmenet közben énekelt esedezéseit az anyaszentegyház a „Kyrie eleison”-nal (Uram irgalmazz nekünk) kezdte. 589-ben II.

Pelágus pápa Rómában a Tiber vize áradása következtében kifejlődött veszélyes és pusztító mirigy elhárítatásáért könyörgő és engesztelő körmenetet tartott. Ezt terjesztette ki a szántóföldek sarjadzó termékeire való áldásra esedezéssel, amit április 25-én tartott meg. Utódja, Szent Nagy Gergely pápa szintén megtartotta ezt a körmenetet, minek következtében a mirigy egészen megszűnt Róma környékén. Isten iránti hálából elrendelte, hogy a könyörgő körmenetet április 25-én az egész anyaszentegyházban örök időkre minden évben megtartsák. Mivel ez a körmenet tavaszra esik és a vetések, rétek, kertek, szőlők virulásnak indulnak, a remény kedves színében díszlegnek, az anyaszentegyház a körmenet általános céljához a búzaszentelést rendelte, vagyis az élelmünkre legszükségesebb földi javak megáldását csatolta Isten szabad ege alatt. A jó keresztény tehát buzgón és áhítatosan vesz részt a búzaszentelési könyörgő körmenetben, őszinte, Isten szent akaratában megnyugvó szívvel esedezve, hogy Isten bő áldását árassza a kezeink munkája után sarjadzó földtermékekre, kegyesen megadja nekünk mindazt, ami a földi életünk és jóllétünk fönntartására szükséges, mi viszont végtelen irgalmából megnyerve a földieket, annál buzgóbban és biztosabban törekedjünk az örökkévaló javak elnyerésére.

† Úr Isten! A szeretet és irgalom forrása! Fogadd kegyesen Szent Márk evangélista, vértanúd esedezései és érdemei tekintetéből, híveid közös könyörgését, s föloldván vétkeink bilincseit, részesíts bennünket jótéteményeidben most és mindörökké. Ámen.

Április 26. - Jótanács Anyja

Mária, jó tanács Anyja (*Mater boni consilii*): I. Mária megszólítása, invokáció a loretoi litániában. Ünnepe: ápr. 26. A legenda szerint II. Pál pápasága idején, 1467-ben a törökök Shkodrát (Albánia) ostromolták, s a város lakossága, főként két nemes család feje, Giorgio és De Sclavis, minden erejüket latba vetették, hogy a templomuk falán tisztelt úgynevezett Paradicsomi Mária-freskó képét megmentse. A kép levált a falról, s ismeretlen utakon éjjel és nappal lángoszlopként vonult a két nemes előtt, végül 1467. április 25-én, Szent Márk napján megállapodott a Rómától 25 mérföldre fekvő város régi templomában: a nagy tiszteletben álló kép a levegőben lebegett. Itt a kegyképet azóta is *Mater Boni Consilii* címen tisztelik. Számos csoda fűződött hozzá. A csodás kegykép az első pillanattól kezdve zarándokok sokaságát vonzotta. Ma is Genazzanóban található, holott a II. világháború alatt a templom nagy része megsemmisült; és napjainkban is számos csoda történik a városban és szerte a világon, melyet a kegyképen is tisztelt jó tanács anyjának tulajdonítanak. 1727-ben a genazzanói egyházmegye engedélyt kapott a kép átvitele napjának megünneplésére. VI. Pius pápa (1775-99) 1789-ben az ünnepet áttette április 26-ra, hogy ne ütközzék Szt. Márk napjával, s kiterjesztette az egész ágostonos rendre. Az idők folyamán több itáliai egyházmegye átvette. A kegyképen Mária és a gyermek Jézus arca egymáshoz simul, mindkettőjük fejét koronázza, ami a béke és az egyetértés jelképe (alapjuk a jó tanács iránti engedelmesség). A kegykép magyarországi filiációja a pozsony-virágvolgyi Nagyboldogasszony-plébániatemplomban látható. Ennek másolata a soproni Szent György templom kápolnájában Dorfmeister István műve. Ezen a kegykép sötét, viharos táj fölött lebeg, s írástekercesen olvasható a „Verstummen müssen falsche Lehr”, 'A hamis tanításnak el kell némulnia' fölírat. Ez a kegykép jelentésének átvitt értelmére utal: Mária az eszmék útvesztőiben is utat mutat anyai jótanácsaival.

XII. Piusz pápa, aki egész pápaságát a Jó tanács Anyja védelme alá helyezte, 1953. január 23-án egy imádságot írt a Jó tanács Anyja tiszteletére, mellyel közbenjárását kérhetjük a nehéz döntések idején:

Szűzanyánk, megindít minket a fájdalmas bizonytalanság, melyet az igaz és a jó keresése és elsajátítása közben élünk át, és lábaid elé borulunk, a Jó tanács Anyja édes titulusa alatt fordulva hozzád. Könyörögve kérünk téged: siess segítségünkre evilági tartózkodásunk e pillanatában, amikor a tévedés és a gonosz kettős sötétsége romlásunkra törekszik, tévútra vezetve elméket és szíveket.

Bölcsesség Széke és Tengernek Csillaga, világosítsd meg a kételkedés és tévedés áldozatait, hogy ne térítse el őket a jónak álcázott gonosz; erősítsd meg őket a szenvedélyek és a bűn ellenséges és romlásra vivő erői ellenében.

Jó tanács Anyja, esdd ki legsürgetőbb kérésünk meghallgatását: ... [itt nevezd meg kérésedet], és kérd számunkra Isteni Fiadtól az erény szeretetét és az erőt, hogy a kétséges és nehéz helyzetekben az üdvösségünkhöz vezető utat tudjuk választani.

A te kezed által támogatva sértetlenül fogunk járni az úton, melyet Jézus, a mi Megváltónk tanított nekünk igéjével és példájával, követve az Igazság Napját szabadságban és biztonságban az élet csataterén keresztül, a te anyai Csillagod vezetése alatt, amíg végül el nem érünk az üdvösség kikötőjébe, hogy a zavartalan és örökké tartó békét élvezhessük Veled. Ámen.

Forrás: Aleteia.org; Magyar katolikus lexikon

Szent II. János Pál pápa: Mindennapra egy ima című művében ezt olvashatjuk.

„Mater Boni Consilii -a Jótanács Anyja. Ti, akik különös elhivatottsággal viseltettek Isten Anyja iránt ama gyönyörű elnevezés alatt, mellyel gyakran megszólítjátok... bizonyára segítséget és vigasztalást nyertek tőle megújult erőfeszítetekért, hogy a hétköznapi élet kapcsolatait megerősítsétek, s éppen a gyökerek belső erősítése révén kisugározzátok ezt az életet az egész egyházi közösség számára, s azon túl is.

Bárcsak megkaphatnánk tőle mindenekelőtt azt a magasabb „tanácsot”, mely tisztánlátást és bölcsességet jelent a döntésekben, s még inkább korunk megnövekedett lelki szükségleteinek az egyénekre történő lebontását, a társadalmi és emberi valóság látomását az Evangélium fényében, s következésképpen bátorságot is, hogy kellő válaszokat adhassunk ezekre az igényekre és jövőképre.

Ó Jasna Gora-i Édesanya, tiéd vagyok teljesen, és mindenem a tiéd! Minden a tiéd, vagyis az én szülőhazám, nemzetem is.

Ó Anyánk, arra kaptam meghívást, hogy az egyetemes Egyházat Szent Péter trónján szolgáljam Rómában. Ha erre az egyetemes szolgálatra gondolok, mindig azt ismételve: „Totus tuus -teljesen a tiéd.” Mindenki szolgálja szeretnék lenni! Ugyanakkor én ennek az országnak és ennek a nemzetnek a fia vagyok. Ez az én nemzetem. Ez az én hazám.

Anyám, minden, ami az enyém, a tiéd is! Mit tudnék ennél többet mondani neked? Mi más módon bízhatnám rád ezt az országot, ezt a népet, ezt az örökséget? Úgy bízom rád, ahogyan tudom.

Te vagy az Anya. Meg fogod érteni és el fogod fogadni.”

Április 27. - Kanizius Szent Péter egyházdoktor

A 16. század közepe táján tűzte ki Luther Márton a szakadás és újítás zászlaját és tömegesen csatlakoztak hozzá a fejedelmek és népek. Ez volt az Egyház akkori helyzete. Hollandia, Svájc, Ausztria, Magyarország, Lengyelország, Anglia, Dánia, Svédország és Norvégia jobbra áldozatul esett az újításnak és a maradék katolikus hívők is az egyház elhagyását fontolgatták. Az Úr Krisztus azonban megmutatta, hogy a pokol kapui nem vesznek erőt egyházán. Segítő és vezérlő keze jelent meg, és támasztott időszerű embereket és intézményeket, mint a Jézus Társaságát és ennek első német tagját, Kanizius Pétert.

Péter 1521-ben született, mikor Luther Márton a wormszi országgyűlésen lerakta a protestantizmus alapjait és amikor Loyolai Ignác megalapította a Jézus Társaságát. Apja a szülővárosának, Nymwegennek, nagy tekintélyű, gazdag polgármestere, a 17 gyermekét gondos nevelésben részesítette. Pétert, a szép és gazdag gyermeket, nem kerülték el a gyermekbűnök és hibák, melyet később Szent Ágoston példájára Önvallomás-ban keservesen siratott.

Egy dologban azonban sohasem inogott meg, az Egyházhoz való hűségben. Péter édesanyja a halálos ágyán megintette férjét és gyermekeit, hogy az ősi hitet soha el ne hagyják. Péter hűen őrizte az anyai örökséget. Mikor már híres ember volt, 1565-ben újra és utoljára megfordult szülővárosában, magához hívatta rokonait kettesével, férjet feleséggel, testvért testvérrel, lelkükre beszélt és kézfogással szavukat vette, hogy a katolikus hittől nem tángójanak.

Apja magasabb tanulmányok miatt Kölnbe küldte. Péter számára Köln a megszentelődés és megújulás helye lett. Egy kitűnő pap, van Esch vezette. Később több kiváló papot és szerzetest keresett föl, hogy példájukon okuljon és tanuljon tőlük. Előszóval forgatta a Szentírást éjjel- nappal. Vallotta: „A legjobb, amit az ember a szemével tehet, bánatkönnyet hullatni és Szentírást olvasni.”

Apja közpályára szánta, így kitanulta a jogot. Feleséget is keresett számára, de Péter 1540-ben örök szüzességet fogadott, három évre rá pedig 30 napos lelki gyakorlat után a németek közül elsőként lépett a Jézus Társaságába Mainzban. A híres Faber személyesen vette föl és rögtön megbízta házalapítással Kölnben. A vallásújítók azonban, kiket a hitehagyott püspök, Wied Herman támogatótt, az új házat fölözelték, Kanizius Pétert bebörtönözték. A hithű egyetem és városi tanács azonban Kanizius Péterbe vettette bizalmát. Péter rábírt V. Károlyt, hogy a hittagadó püspököt hivatalából mozdítsa el. Így a Jezsuiták már gyökeret tudtak verni Kölnben.

Pappá szentelése után, mint házi teológus, Truchess bíborost elkísérte a trentói zsinatra, majd Szent Ignác Rómába hívta és saját kezűleg vezette be a szerzetesi élet mélységeibe. Néhány hónapra Szicíliaba is elküldte tanárnak és igehirdetőnek. Így készítette elő Pétert a hivatására: a hitújítóktól feldúlt német területeken a katolikus hit visszaállítására. A pápa áldásával ment Németországba, ahol ma Szent Bonifác után második apostolként tisztelik.

Első állomása Ingolstadt volt. 6-7 évig az egyetem tanára és kormányzójaként a tanárokat megerősítette hitükben, a diákság fellazult valláserkölcsei életét megjavította, a könyvtárból a veszedelmes könyveket eltávolította, nyomdát állított fel és gondoskodott a jó könyvek terjesztéséről. Közben minden alkalmat kihasználta a szószéken és a gyóntatószékben, főként a befolyásos embereket erősítette meg a hitben. Ahogy a híre elterjedt, I. Ferdinánd császár Bécsbe hívatta, hogy a veszélyesen gyorsan terjedő újításnak útját állja. Bécsben tanított az egyetemen, minden héten prédikált a dómban, télen a falvakban missziókat tartott (Bécs környékén ugyanis 300 plébánia állt pap nélkül), de a bécsi érsekséget háromszor visszautasította. Megírta a katolikus hitnek rövid, világos összefoglalását kérdések és feleletek formájában. Ez a katekizmus lett a legserényebb munkatársa, már életében 200 kiadást ért meg és 12 nyelvre fordították le. A paphiányon segítve és a vezető társadalmi réteget megerősítve kollégiumokat alapított (például Nagyszombaton 1560-ban Oláh Miklós esztergomi érsekkel), a tehetséges fiúkat a Szent Ignácól alapított Collegium Germanico-Hungaricumba küldte.

Ettől kezdve élete az apostoli és kormányzati tevékenység láncolata lett. 1556-tól 13 éven át a felsőnémet Jézustársaság rendtartomány főnöke volt. 1555-56-ban Prágában tanított és prédikált, a pápa és a császár fontos megbízásokat adtak neki. 1556-57-ben támogatta a császárt a regensburgi birodalmi gyűlésen, részt vett az 1557-i worms-i vallási tárgyaláson, 1558-ban Pertikauban a lengyel országgyűlésen, a következő évben az augsburgi birodalmi gyűlésen, 1562-ben pápai teológusként a trentói zsinaton. 1565-ben titkos pápai megbízásból bejárta egész Németországot, hogy a püspökökkel és a fejedelmekkel elfogadtassa a zsinati reformokat. 1566-ban támogatta a pápai követet az augsburgi birodalmi gyűlésen, 1559-60-ban mint egyházi szónok ezreket vezetett vissza az egyházba. 1571-77-ben Innsbruckban II. Ferdinánd tanácsadója, a császári család jámbor nőtagjainak lelki vezetője és udvari hitszónok. Közben nagy köteteket ír a katolikus múlt gyalázói ellen, az ún. magdeburgi centuriátorok ellen. Ezalatt az idő alatt korának csaknem minden nemes emberével levelezésben áll, mint Borromeo Szent Károllyal és Szalézi Szent Ferencsel. Kétszer teszi meg az utat apostoli módon Rómába. Megírt 40 könyvet, 30 kötetnyi szentbeszédet, ugyanennyi kötet levelet és véleményezést. Szelíd, megértő bölcsessége, apostoli buzgósága és Istenbe vetett bizalma tette őt a német tartományok második apostolává. Neki köszönhetően újra fölvirult az ősi katolikus hit.

60 éves korában előljárói Svájcba küldték, hogy Fribourgban kollégiumot alapítson. Szentsége és tudománya mindenhova utat nyitott neki. Életkora és szakadatlan apostoli tevékenysége megőrizte erejét. Szélütés érte, prédikálni már nem tudott, de nem szűnt meg imádkozni és írni. Vallotta: „Mi a legjobb, amit az ember a kezével művelhet? Azokat imádságra kulcsolni és jó könyveket írni velük!”

Fribourgban halt meg 1597. december 21-én. IX. Pius 1864-ben avatta boldoggá, XI. Pius 1925-ben szentté és egyházdoktorrá tette.
Méltán. Hiszen amikor katekizmust tanulunk, még ma is valamennyien az ő tanítványai vagyunk.

† Istenünk, ki Szent Péter áldozópapodat erényekkel és tudással vértetted föl, hogy megvédhesse a katolikus hitet, kérünk, add meg az ő közbenjárására, hogy akik még keresik az igazságot, mindnyájan rád találjanak, néped pedig hűségesen kitartsa neved megvallásában! A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

Április 28. - Keresztes Szent Pál hitvalló

Ovadában (Genova) született 1694-ben nemes származású szülőktől. Családi neve: Danei Pál Ferenc. Gyermekkorban árva lett. Nagy hatással volt rá édesanyjának jámborsága és emléke. Kora ifjúságától haláláig a leggyöngédebb szeretettel viseltetett Szűz Mária iránt, akinek különös pártfogását élvezte. Kisfiúként egyszer a folyóba esett, csak a Szent Szűz közbenjárása mentette meg a biztos haláltól. Kemény önmegtartózkodása, a Szent szűz szeretete segítette, hogy ifjúságát a legtisztább étellel élte át. Játsszótársaival és testvérével, Jánossal, rendszeresen imádkoztak, kisebb prédikációkkal fordult társai felé. A legnagyobb tiszteletet az Úr keresztje és kínszenvedése iránt tanúsította. Péntekenként ecettel és epével kevert vizet vett kizárólag magához. Lelkében korán kifejlődött a vértanúság iránti vágy.

Velencében beállt keresztes vitéznek, hogy a török ellen küzdjön és vérével ontsa Krisztusért. Nemsokára a templomból hívó hangot hallott, hogy másféle katonaként szolgálja Krisztust. Visszatért hazájába, amikor egy látomást látott: Egy ostort, melynek minden szálára ez volt írva: Szeretet!

Otthon a nagybátyja után szép örökség várt rá és kedvező házassági ajánlatokkal ostromolták. A hivatás parancsoló szava azonban az Úristenhez szólította. Néhány társával az Argentaro hegyre vonult remetemagányba. Sokat foglalkozott egy új rend alapításának tervével. Az új rend terjesztésére Krisztus evangéliumát, hirdetének a bűnbánatot főleg példával és legfőképpen a szent kereszt és a kínszenvedés tisztelete által. Látomásai megerősítették terveit. Látta a rend öltözetét, fekete öltönyt a szív fölötti részen az Úr Jézus szívével, benne a kínszenvedés eszközeit e fölírással: Jesu Christi passio (Jézus Krisztus kínszenvedése) és fölötte a keresztet.

Alapos vizsgálat után Gattinara Ferenc alesszandriai püspök az alapszabályokhoz megadta hozzájárulását, és 1720. november 22-én beöltöztette abba remeteruhába, melynek alakját Szűz Mária mutatta meg neki a hegyen. A remete prédikátor megkezdte a szent kereszt tiszteletének hirdetését, munkáját nagy csodák és sikerek kísérték. Többen csatlakoztak hozzá, testvére is követte őt. XIII. Benedek pápa 1725-ben engedélyt adott neki, hogy noviciusokat vegyen föl. Pál testvérével elvégezte a teológiát, majd mindkettejüket pappá szentelték. Pál akkor volt 33 éves. Állandó jellegű szerzetesház alapítására csak 1737-ben került sor, az első ház ott állt az Argentaro hegyen, ahová a Szent Szűz korábban elhívta. Ettől kezdve elhagyta családi nevét és Krisztus Keresztjének tisztelete miatt a Keresztes Pál nevet vette föl. Társulatát 1741-ben XIV. Benedek pápa erősítette meg. A szerzet neve: A Szent Keresztről és a mi Urunk Jézus Krisztus kínszenvedéséről nevezett sarutlan papok

kongregációja. Közönségesen passzionistáknak nevezik őket. A szigorú szerzetet a Szentszék 1769-ben és 1785-ben erősítette meg, az utóbbi alkalommal enyhített a szigorúságán.

Keresztes Szent Pál a legmélyebb lelkek közé tartozik. Egész életén keresztül abból a keresztből élt, amelyen Krisztus függött és amelyből az üdvösségünk fakad. A nagy kereszt iránti tisztelete adta meg bölcsességének, áldozatos és egyetemes szeretetének, és az Úristentől nyert különös kegyelmeinek, nagy sikereinek magyarázatát.

A keresztet azonban hordozta is. Első társai a testvére kivételével elhagyták, a pápa nem fogadta kihallgatáson, a szerzetesrend megerősítése hosszú éveken át késett.

Rengeteg bűnöst és tévelygőt térített meg. Az Úristen természetfölötti adományai növelték beszédeinek hatását. Megtörtént, hogy beszédét több ezer lépésről is a legtisztábban hallották.

Élete vége felé nagy öröm érte, XIV. Kelemen pápa 1773-ban a szerzetnek adományozta a római Szent János és Pál templomot a Celio dombon. Pál, mint rendfőnök költözött ide. Itt szólította magához az Úr 1775. október 18-án, 81 éves korában. Halálakor rendtársai János evangélista Jézus kínszenvedése történetét olvasták föl. Holttestén a szíve fölött beégve találták Jézus legszentebb nevét. Míg a rend tagjai ruhájukon viseleték ezt a nevet, ő a testébe égette bele. A rend tagjai a beöltözés és a fogadalomtétel alkalmával ma is fakeresztet vesznek vállukra és töviskoronát tesznek fejükre.

IX. Pius 1867-ben Szent Péter és Pál napján iktatta a szentek sorába és ünnepnapjának április 28-át jelölte ki. A passzionisták rendje ma is működik a világban. Ők gondozzák Rómában a híres Szent Lépcsőt (Santa Scala), amelyen a hagyomány szerint a megostorozott Urat Pilátushoz vezették, s amelyet Szent Ilona az örök városba hozatott.

† Istenünk, szerezze meg számunkra kegyelmedet Keresztes Szent Pál áldozópapod, aki oly lángolóan szerette a keresztet, és kérünk, add, hogy példáján felbuzdulva mi is erősen átöleljük keresztünket!

Április 29. - Veronai Szent Péter vértanú

Veronában született 1205-ben vagy 1206-ban. Gyermekkorra III. Ince pápa idejére esett, amikor felső- Olaszországban erősen elterjedtek az eretnekek, akik magukat katharusoknak, tisztáknak, vagy patarénusoknak nevezték. Azt tanították, hogy az Isten teremtette világ szennyezett és bűnös, az emberek mind fertőzöttek, csak ők tiszták. Péter szülei és egész rokonsága is ezek közé tartozott.

Apja a legjobb nevelést szerette volna fiának biztosítani, mivel azonban nem volt katharus iskola, a katolikusokhoz íratta Pétert. Egy alkalommal az iskolából hazatérve a hét éves Péter az apostoli hitvallást kezdte mondani: „Hiszek egy Istenben..., mennynek és földnek teremtőjében.” Nagybátyja hallotta mindezt és próbálta kijavítani, de Péter ragaszkodott az iskolában tanultakhoz. A nagybácsi Péter apjához fordult, kérte, vegye ki Pétert az iskolából, mert ez a fiú egyszer le fogja rombolni szülei és rokonai vallását. Péter valóban nem fejezhette be iskoláját. Néhány évre rá apja a híres Bolognai egyetemre küldte. Itt ismerkedett meg a fiatal Domonkos- renddel és 15-16 évesen a tagjai közé lépett. Az ifjú szerzetest még tanította Szent Domonkos, akinek élete, példája és apostolkodása nagy hatással volt rá. Főiskolai tanulmányainak elvégzése után fölszentelték, egyházi szónok lett, megkezdhette munkáját az eretnekség ellen Lombardiában, Toszkánában és Ankonában.

Isten gondoskodott róla, hogy sikerei ne szédítsék meg. Saját rendi testvérei vádolták be, hogy súlyos fegyelemsértéseket követett el: cellájába idegeneket, nőket bocsátott be. Megfosztották szónoki feladataitól és az ankonai tartomány Jési városkájába küldték rendházba. Ártatlansága hamarosan kiderült és visszakapta hitszónoki működési körét.

Működésének java része IX. Gergely és IV. Ince pápák alatt folyt le, akik a tehetséges, de egyházellenes II. Frigyes császárral voltak kénytelenek megvívni a középkor legnagyobb és legszomorúbb küzdelmét. Itália politikailag megosztott volt, a welfek az egyház és Itália szabadságáért küzdöttek, a ghibellinek nyíltan kedveztek az eretnekségnek és az egyházban biztosítani akarták a császár hatalmát. A domonkosokra is nehéz idők vártak, mert hűségesen kitartottak a pápa mellett. Bátran folytatták a küzdelmet az eretnekség ellen, főként, mikor 1233-ban kezelésükbe került a hit tisztaságának biztosítására 1229-ban alapított inkvizíció. Ebben a munkában nagy szerepe volt Veronai Szent Péternek.

Szent lelkesedéssel küzdött rendje jelszava (veritas = igazság) értelmében a katolikus igazságért. Kiváló szónok volt, bátor és kemény, hegyeket áthelyező evangéliumi bizalom élt benne. Egyéni kiválóságai és a sok csoda, amit az Úr által véghez vitt, nagy sikereket és népszerűséget biztosítottak neki. Rengeteg bűnöst és eretneket térített meg. A sok hitvita és az eretnekséggel való küzdelem hitellenes kísértésbe sodorta.

Kétségbeesve borult le Szűz Mária képe elé és kérte Istent, hogy a kísértéstől szabadítsa meg. Erre szózatot hallott: “Péter! Péter! Íme a Sátán kikért titeket magának, hogy megrostáljon, mint a búzát; de én könyörögtem érted, hogy meg ne fogyatkozzék hited.” (Lukács 22,31-32) A kísértés megszűnt, Péter elszántan válaszolta: „ Uram, kész vagyok veled a halálba menni.” (Lukács 22,33) Meg is tette.

IX. Gergely 1234-ben kinevezte őt Milánó inkvizitorának. A legnagyobb nehézségek ellenére keresztül tudta vinni a pápa eretnokség elleni törvényeit, hogy intézkedéseit a város törvényeibe iktassa. Összeköttetésben állott a szervita rend alapítóival, közbenjárására a rend nem oszlott fel, hanem megerősítést kapott IV. Ince pápától. 1251. június 13-án IV. Ince pápa kinevezte felső- Olaszország inkvizitorává és fölhatalmazta, hogy aki nem hajlandó alávetni magát az egyháznak, azokkal szemben igénybe veheti a világi karhatalmat is. Az őszintén megtérőket vegye vissza az egyházba. Ennek a fölhatalmazásnak erejében azonban nem sokáig tevékenykedhetett. 1252 virágvasárnapján több tízezernyi tömeg előtt prédikált. Ekkor megmondta, hogy eretnekek ki fogják oltani életét. Úgy is lett. Két héttel később, április 6-án az eretnekek által 40 ezüstért felbérelt gyilkos hátulról orozva fejszével fejbe vágta. A seb halálos volt. Péter minden erejét összeszedve a gyermekkori Credo (Hiszek egy Istenben...) elmondásába fogott, amelyet nyíltan védett és egész életében ennek diadaláért dolgozott. Amikor már nem győzte szóval, vérébe mártott ujjával a földre írta: „Hiszek egy Istenben... mennynek és földnek teremtőjében”. Amikor Carin, a gyilkos észrevette, oldalába kést döfött. A vértanú testét Milánóba vitték, a Domonkos templomban temették el.

IV. Ince pápa 1253. március 24-én a perugiai domonkos templomtéren a szentek sorába iktatta Pétert. Mivel vértanúsága napja többször ütközött a Húsvétal, ezért ünnepnapját április 29-re rendelték el.

† Úr Isten! Ki Szent Péter vértanúdat annyira megerősítetted a hitben, hogy azért életét is örömezt fölládozta, engedd, kérünk, hogy mi is a hit pajzsával fölvértezten, híven küzdjünk az igaz hit mellett üdvösségünk minden ellenségei ellen; a mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

Április 30. - Sziénai Szent Katalin szűz

Sziénában született 1347-ben. Apja Di Benincasa Jakab festő, kisiparos, anyja Piaganti Lápa. A jó keresztény család 25 gyermeket nevelt, a legkedvesebb gyermeküknek Katalint tartották a szülők. A gyönyörű, elmés teremtés a barátok és szomszédok kedvence is volt. Alig volt Katalin 5 éves, amikor a templomban a Boldogságos Szűzanya képe előtt átszellemülten imádkozta a Miatyánkot és az Üdvözlégy Máriát. Otthon, apja házának lépcsőjén, vagy az utcán járva szintén imádkozott. 6 éves korában öccsével Bonaventura nővéréhez ment. Katalin Szent Domonkos temploma fölött fényes trónon Jézus Krisztust látta a körülötte álló Péter, Pál és János apostolokat megáldani. Annyira elragadta a pillanat, hogy az út közepén állt földhöz szegezetten, nem érzékelte a körülötte lévő világot.

E naptól fogva egész lényében megváltozott. Az imádság lett a legkedvesebb foglalkozása, a ház félreeső zugaiba vonult imádkozni. A Szentlélek, mint később elmesélte, megtanította őt minden könyv nélkül a szentatyák, kiváltképp Szent Domonkos szellemének ismeretére. Ezáltal egyre inkább vágyott a magányra, egy alkalommal a várost is elhagyta, hogy remetelakot keressen magának.

Rendkívüliek voltak önsanyargatásai, húst egyáltalán nem evett. Szülei próbálták akadályozni föltett szándékában, a boldogságos Szűz Máriával kötött szent szövetségében, és abban, hogy egyedül Istennek akart szolgálni. Anyja mindenáron férjhez akarta adni egy rokonához. A családhoz tartozó domonkos rendi szerzetest kért meg, tántorítsa el lányát az Istennel való jegyességtől. A szerzetes látva Katalin eltökéltségét, javasolta Katalinnak, hogy aranylő, göndör haját vágassa le, talán akkor békén hagyják.

Ekkor kezdődtek Katalin kínos napjai. A szülők indulatosan üldözték, gyakran szitkokkal illették. Szobáját elvették, szolgálói munkát adtak neki, szolgálóként bántak vele, hogy ne legyen ideje Istennel foglalkozni. Katalin azonban minden tevékenysége közben Istenhez imádkozott, följánlotta neki szenvedéseit. Az egész atyai házban egy hely volt, ahová imádkozni járhatott, István öccse szobája. Egy alkalommal, mikor itt imádkozott, apja meglátta, ahogy a szoba egyik szegletében Katalin a földre hajol, feje fölött hófehér galamb lebeg. Erről a jelenetről nem szólt senkinek, de megfogadta, nem fog ezentúl a leányát lelkesítő kegyelem ellen küzdeni. Katalin folytonos esdeklései anyja szívét is megindították, és elvitte leányát a domonkos rendi apácákhoz. Katalin felöltötte a gyermekkora óta vágyott fehér ruhát (az ártatlanság jelképét) és a fekete köpenyt (az alázatosság jelképét). Mindenben engedelmeskedett előljárójának, gyóntató atyja utasításait maradéktalanul teljesítette. Szerfölött szerette a szegénységet, megkettőzte buzgóságát és jámborságát Isten szolgálatára. Hallgatást fogadott és 3 évig

a gyónáson kívül egy szót sem szólt. Több órát szentelt imádságainak, a ház körüli dolgai mellett fennmaradó idejében virágkoszorúkat kötött vagy keresztekét készített. Szobáját csak akkor hagyta el, amikor templomba ment. Éjjel többnyire virrasztott, Istennel társalgott. Csak 1-2 órát aludt, azt sem ágyban, hanem asztalon. Az Oltáriszentség volt az élete és kizárólagos eledele is, napi több órán át imádta Jézust az Oltáriszentségben. Egész életében mennyei jegyesével kívánt egyesülni, s nem egyszer hallotta a szavakat: „A hitben jegyesemmé teszek.” Farsangkor, mikor családjának tagjai mulatni mentek, Katalint Jézus Krisztus a jegyesévé fogadta: „Leányom! Mivel miattam e föld hiúságait megvetted, s a test örömeiről lemondva, egyedül bennem találsz örömet, míg tied vidám lakomán örvendeznek, lelkedet ünnepélyesen eljegyzem magamnak, mint neked ígértem. Bátran és habozás nélkül hajtsd tehát végre a gondviselésem által reád bízandó munkát.” Erre a látomás eltűnt, de Szent Katalin újján, amit csak ő láthatott, megmaradt a gyűrű, s valahányszor jobb kezére tekintett, e gyűrű mindig emlékeztette Üdvözítőjével való egyesülésére. (Ezt a jelenetet festette meg Fra. Bartolomeo domonkos rendi szerzetes egy festményen.)

Szent Katalin annyi gondot fordított a szegényekre, mintha anyjuk lett volna. Apja pedig nem akadályozta ebben, hanem támogatta a szeretet műveinek gyakorlásában, a családtagoknak is meghagyta, ne gátolják Katalint. Egy ízben, mikor Katalin beteg volt, ágyban feküdt, megtudta, hogy egy család szükségét szenved, éheznek. Az összeszedett élelemmel könnyed léptekkel szaladt a családhoz, amikor azonban letette alamizsnáját, összeesett a betegségtől. Istenhez imádkozott, hogy adjon erőt hazamenni, mire újra járni tudott. A családanya azonban távozásakor felismerte ruhájáról védangyalát, Katalint.

Betegségéből felépülve három gyóntató atyával útnak indult Toszkánában városról-városra, faluról- falura a bűnösöket Istenhez téríteni. Egy szegény ember kért tőle alamizsnát, de nem volt nála, mit adhatott volna. Ekkor a szegény ember a köpenyét kérte el. Katalin így válaszolt: “Igaz, úgymond, ezt oda adhatom.” Mikor a gyóntató atyák a szegényt a köpeny visszaadására kérték, Katalin kijelentette: “Inkább lássanak fölső ruha, mint felebaráti szeretet nélkül.”

Szent Katalin az akkori sziénai köztársaság békeangyala volt, folyvást a lelkek üdvén dolgozott. A 14. században dúló politikai viharok hullámvásáinak közepette lecsillapította a fölkorbácsolt kedélyeket, a vesztőhelyre is elkísérte a lázadások miatt elítélteket. Így a perousei Tuldo Miklóst is, akit a hatalom elleni fegyveres felkelésre biztatás miatt halálra ítélték. Miklós meghívta őt börtönébe, mint békeangyalt, hogy a lelkében dúló vihart csillapítsa. Katalin felkészítette a szentáldozásra, elkísérte a vesztőhelyre. Miklós nyugodt arccal, Jézus nevét kimondva fejeztetett le.

Szent Katalint rendkívüli kegyelmekkel tüntette ki az Isten. A jövődöbeli események előrelátásában részesítette, esedezésére számos csodát művelt. Bölcsességét tanúsítják a tökéletes életről írt értekezései, a pápákhoz, bíborosokhoz, fejedelmekhez és más előkelő személyekhez írt 364 levele. Néhány tudós iriggy szemmel nézve őt, próbára akarta tenni bölcsességét. Mindenki, aki találkozott vele az egyszerű, világos bölcsességet csodálta. Katalin az anyaszentegyház és a belviszályok által pusztított Olaszország közügyeiben is áldásosan közreműködött. A nyughattatlan florencziek fölizgatták Itália több tartományát a római szent szék ellen. Katalin szent életével és bölcsességével, valamint jó kapcsolatát alapul véve ebben a küldetésében is sikerrel

járt 1370-ben. Ezután Katalin a szent Domonkos rendi apácák klostromába ment Sziénába, ahol imádság és elmélkedés közben munkálkodott embertársai lelki és testi javára. Tanítványai legjelesebbike volt István, aki Katalinnál keresett menedéket, akit Katalin kibékített önmagával és Istennel, aki mellette munkálkodott, és aki később Katalin életrajzát is készítette. Az 1374-ben dúlt mirigyjárvány alkalmával Katalin lelkesen, szakadatlanul ápolta a betegeket, többeket csodásan meggyógyított. Amikor Rómában létekor végóráját közeledni érezte, lelki fiait és leányait fölkészítette a jövőbeni feladataira, majd mindegyikkel külön- külön is szót váltott. Amikor erőtlenedni kezdett, e szavakat mondta: “Uram! kezeidbe ajánlom lelkemet.”

Istenhez költözött 1380. április 29-én, életének 33. évében. Holtteste Szent Domonkos kápolnájának egyik oldalsó oltára alatt látható, koponyája Sziénában a domonkosok templomában tiszteltetik, az általa használt önsanyargató eszökökkel együtt.

II. Pius pápa 1461-ben ünnepélyesen a szentek közé iktatta. VIII. Orbán pápa rendelte el ünnepnapját április 30-ra.

† Istenünk, aki Szent Katalinban fölgyújtottad a szeretet lángját, melynek erejével átélte az Úr szenvedését és Egyházadat szolgálta; az ő közbenjárására kérünk, engedd, hogy néped, amely részese lett Krisztus szenvedésének, dicsősége megnyilvánulásának is ujjongva örvendhessen! A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Amen.

Május 1. - Munkás Szent József

Május 1-je Szent József, a munkás liturgikus emléknapja Egyházunkban. Az emléknapot XII. Piusz pápa vezette be 1955. május 1-jén.

József, a Boldogságos Szűz jegyese, a Megváltó nevelőapja foglalkozását tekintve ács volt – egyszerű, kétkezi munkás. Ezért tekintünk rá úgy, mint a munkások védőszentjére. Emellett az ácsok, a favágók, az asztalosok, a kézművesek, a keresztény házasságok és családok, az üldözöttek és a jó halál, valamint a katolikus egyház patrónusa.

Életéről hosszabban csak a két gyermekségtörténet szól Máté és Lukács evangéliumában. Eszerint József Názáretben lakott, „Dávid házából és nemzetségéből származott” (Lukács 2,4). A fiatal, szintén dávidi származású Mária jegyese lett. Mindkét evangélium úgy mutatja be Józsefet, mint aki az apa helyén áll a Megváltó életében. Lukács többször nevezi őt Jézus atyjának. Az Úr József mellett dolgozott, megtanulta tőle az ácsmesterséget.

Szent József a mindennapok „hallgatag szentje”. Nem hagyott nekünk hátra semmilyen bölcsességet. Csendben, hallgatva élte le életét a Megváltó mellett. A hagyomány úgy tartja, hogy hűségéért és „hallgatásáért” cserébe a legnagyobb ajándékot kapta: ahogy életében, úgy halálakor is jelen voltak Jézus és Mária. Egyetlen ember sem halt meg olyan szépen, hogy szemei előtt voltak Isten és az Ő anyja.

Részlet II. János Pál pápa Redemptoris custos kezdetű apostoli buzdításából:

„Jézusunk, téged sokszor az "ács fiának" neveztek! Segíts nekünk visszaállítani a munka becsületét! Legyen áldásod mindennapi munkánkon, elsősorban a senkinek föl nem tűnő, alábecsült szolgálatokon! Köszönjük a munkát, amely munkatársaiddá avat minket! Hogy minden munkában örömet is találjunk! Szent Józseffel együtt kérünk, segíts a munkanélküliek kilátástalan helyzetén! Ki ne aludjon a reményük, adj nekik találékonyságot, rátalálni újra az alkotás esélyére, az értelmes élet boldogságára! Szítsd föl a társadalom lelkiismeretét, hogy emberközpontú és családszerető legyen! Termékenyítsd meg a munkásokért, különösen a fiatal munkásokért dolgozó keresztény szervezetek működését! Hogy ebbe a reménytelennek látszó munkába bele ne fáradjanak vezetőik!”

Amiként a názáreti család az üdvösség és szentség rendjében az emberi családok példaképe, hasonlóképpen elmondhatjuk ezt Jézus munkájáról is, melyet József, az ács oldalán végzett. Korunkban az Egyház azzal kívánta kiemelni ennek a jelentőségét, hogy május hónap első napjára helyezte munkás Szent József liturgikus emléknapját. Az evangéliumban nagy becsületnek örvend az emberi munka, különösen, ha azt kézzel végezték. A munka együtt lépett be a Megtestesülés misztériumába Isten Fiának emberségével, sőt sajátos módon részesült a megváltásból. József, munkapadjának köszönhetően, amelyen Jézussal együtt végezte tevékenységét, az emberi munkát is közelebb vitte a megváltás titkához.

VI. Pál, Párbeszéd (1969. március 19.): Insegnamenti:

„Szent József a példaképe azoknak az alázatosoknak, akiket a kereszténység nagy célokra rendel... Ő annak a bizonyítéka, hogy nincs szükség rendkívüli dolgokra ahhoz, hogy az emberek Krisztus jó és hiteles követői legyenek, csak általános, emberi, egyszerű, de igaz és hiteles erények szükségesek.”

Forrás:

Magyar Katolikus Lexikon

Katolikus.hu/Könyvtár/II. János Pál pápa írásai

Magyar Kurir

† Istenünk, te adtad a törvényt, hogy az ember dolgozzék és részt vegyen teremtő munkádban. Segíts jószággal, hogy Szent József példájára és oltalmával úgy dolgozzunk, ahogy megparancsoltad, és elnyerjük tőled a jutalmat, amelyet megígértél. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen.